

DZIEŃ P.ESIKA W OSTENDZIE

(Na podstawie korespondencji do „Kuriera Warszawskiego” i na wszelką odpowiedzialność autora tychże korespondencji skreślony i pod muzykę podłożony)

Motto: Des Lebens ungemischte Freude
War doch ein Irdischen zuteil.
(Schiller)

Gdy skwar dopieka
Biednego człeka,
Pot po nim ścieka,
Topnieje już,
Gdzież Esik będzie,
Godniej zasiędzie,
Jak nie w Ostendzie,
Królowej mórz ...

Uroczy pobyt,
Tłum pięknych kobit,
Wkoło dobrobyt,
Wszystko aż lśni;
Rozkosz przenika
Ciało Esika,
Nóżkami fika,
Ze szczęścia rzy.

Pierwsze śniadanko:
Kawusia z pianką,
Przegryza grzanką
I pędzi w cwał
Prosto na plażę,
Gdzie w słońca żarze
Błyszczą mirażę
Kobięcych ciał.

Strojna dziewczyna
Kibić przegina,
LUXUS-kabina
Rozkoszą tchnie;
Ruchem pantery
Zrzuca jegery,
I gdzie hetery,

Tam Esik mknie.

Barwne półświatki,
Pulchne meżatki,
Obcisłe gatki
Śmieją się doń;
Esik się nurza,
Szczypie w odnóża,
To znów jak burza
Wciąga je w toń.

Lecz dość na dziś z tym,
Na piasku czystym
Jeszcze „mój system”
Przez minut sześć;
Potem swobodnie
Nakłada spodnie
I nim ochłodnie,
Pędzi coś zjeść.

Ostryga tłusta
Wpada mu w usta,
Potem langusta,
Potem *chablis*:
Otwiera paszczę,
Językiem młaszczę,
W brzuszek się głaszczę,
I dalej ji.

Znikł potraw szereg,
Mały szlumerek,
Potem spacerek
Przez pyszną sień;
Przybił do portu
W cieniach abortu;
Co tu komfortu:
Uroczy dzień!

Wychodzi letki
Z cichej klozetki,
Znów na kobietki
Popatrzeć rad;
Z tłumem się miesza,
Gdzie strojna rzesza
Gwarnie pospiesza -
Pięknym jest świat!

Koncert w kurhauzie:
Esik zdrzymał się,
Budzi go w pauzie
Oklasków szum;
Potem nos wetka,
Kędy ruletka,
Stara kokietka,

Przywabia tłum.

Złoto się toczy,
Wszystko się tłoczy,
Wylażą oczy,
W piersiach brak tchu -
Lecz Esik nie gra,
Bo niechże przegra,
Dałaby świekra
Ruletkę mu!

Tak niespożycie
To szczęścia dziecie
Studiuje życie
I jego brud,
Gdy wtem latarnie
Gasną i gwarnie
Wszystko się garnie
Do tinglu wrót.

Włazi i Esik
W ten interesik;
Figlarny biesik
Jakiś go prze,
Umoczyć usta
Tam, gdzie rozpusta
Najskrrrrrytsze gusta
Zgadywać śmie.

Sala stłoczona,
Dyszące łona,
Nagie ramiona
Wśród fraków tła;
Tańczą skłębieni
W ciasnej przestrzeni,
Szampan się pieni,
Muzyka gra.

Dwa biusty śnieżne
Tra się, lubieżne,
To znów, rozbieżne,
Prężą się wstecz -
Płoną oblicza,
Idzie m a c z i c z a,
Zabawa bycza;
„Baeczna - prosz paa - rzecz!”

Trzęsie się buda,
Pęka obłuda:
Cóż to za uda!
Esik aż drży;
Pyta nieśmiele:
„Ma toute belle ...
Rajskie wesele ...

Quel est votre prix?”

Spojrzy dziewczyna:
Zamożna mina,
Duża łysina
I nóżki w „x”;
„Bez długich krzyków
Dla starych przyków
Dziesięć ludwików
C'est mon prix fix”.

Nie głupi Esik
Swój pularsik
Zapina gdziesik,
Ochłonał w mig;
Płaci co żywo
Za małe piwo,
Z miną złośliwą
Za drzwiami znikł.

Wśród nocy chłodnej
Po plaży modnej
Idzie pogodny,
Wolny od burz;
Jeszcze dwie gruszki
Zjadł do poduszki,
Wyciągnął nóżki,
I chrapie już! ...

Pisane w r. 1907